

enige om, men et sanktionssystem skal der under alle omstændigheder være.

Så omkring Enhedslistens forslag til vedtagelse: Jeg blev dybt forundret, da jeg her under debatten hørte, at Enhedslisten gav udtryk for, at der var tale om en prioriteret liste. Jeg har oplevet det på den måde, at man sådan delte lidt ud til højre og til venstre og lidt til dit og lidt til dat og lidt til de unge og lidt til de ældre – alle nævnt, ingen glemte. Til det vil jeg sige, at det ikke er den måde, vi fører socialpolitik på i Det Konservative Folkeparti.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Jeg må jo sige, at det er utroligt, at man ikke kan få bare ét eksempel. Kan vi ikke bare få én af de pinde, der er i vores forslag til vedtagelse, som man fra Det Konservative Folkeparti siger, at det vil man ikke prioritere? Kan vi ikke få bare lidt konkret ind i debatten, i stedet for bare at få de her runde vendinger om, at det vil man ikke være med til? Det er punkt 1.

Punkt 2 angår sanktioner. Hvis vedkommende var kommet inden for 7 dage, så havde sanktionen været 1 uges dagpenge. Her gik der 9 dage mere, og så er det en total fortabelse af dagpengereetten, der er sanktionen, og så er de øvrige følger ingen bistandshjælp uden tilbagebetaling, ingen dagpenge under barsel, ingen ret til forældreorlov. Det er det, jeg mener: 9 dage fra og til udløser altså fra 1 uges sanktion til total fortabelse af dagpengereetten. Man må da kunne forholde sig til, om det er lidt for meget.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Jo, men jeg vil sige til hr. Frank Aaen: En grænse skal der jo være. En tidsfrist skal der være, og uanset hvilken tidsfrist man anvender, så vil der blive situationer, hvor der er nogle, der lige kommer til at overskride den. Jeg vil ikke sige, at det sanktionssystem, vi har i dagpengesystemet i øjeblikket, er fuldkomment. Der er mange problemer i det sanktionssystem, og det har vi haft kraftige drøftelser i Folketingets Arbejdsmarkedsudvalg om, men jeg synes ikke, vi skal gøre det til et hovedtema her i en socialpolitisk drøftelse.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.00.

Mødet udsat kl. 11.55

Mødet genoptaget kl. 13.00

Villy Søvndal (SF):

Som regeringen selv ved enhver given lejlighed påpeger, er Danmark i en gunstig situation med en stærk økonomi, og der er flere, der er kommet i arbejde. Det vil vi også godt fra SF's side gratulere med. Vi mener i øvrigt også, vi selv har været en del af det. Netop derfor er det også så paradoksalt, at den bedre økonomiske position ikke i højere grad bruges til at øge den sociale trykthed med, og derfor er det godt, at vi i dag har denne forespørgselsdebat.

Det danske samfund er rigere end nogen sinde. De fleste oplever en stigning i levestandarden, men det danske samfund er på vej til at blive et mere polariseret samfund, end vi har kendt tidligere. Skellet mellem dem, der klarer sig godt, og dem, opsvinget kører forbi, øges i disse år. Derfor er det efter SF's opfattelse en politisk hovedopgave at bryde den skæve udvikling og sikre, at også de nederste ved samfundets bord får bedre leveforhold.

Det er bemærkelsesværdigt, at vi netop i en periode, hvor vi er rigere end nogen sinde før, får en debat om, hvorvidt vi har råd til velfærd. Rigdommen er jo ret besat udtryk for, at vi har bedre råd end nogen sinde til at hjælpe til og til at beslutte, hvad den stigende rigdom skal anvendes til. Skal den bruges til en fortsat voldsom stigning i det private forbrug specielt blandt de velstillede, eller skal den bruges bedre til at tilfredsstille de områder, hvor forholdene i dag ikke er tilfredsstillende? Det er de her års hovedpolitiske skillelinje, og efter SF's opfattelse er der ingen tvivl. Det er velfærdsområderne, der er nødlidende.

Det gælder ældreområdet, hvor der mangler ældreboliger og plejehjemspladser, hvor hjemmehjælpen i en række kommuner er beskåret til et niveau, der ikke giver den fornødne tid til omsorg og til nænsomhed. Det gælder også de økonomiske forhold for de ældre, der kun har den nøgne folkepension som levestandard. Her skal der efter SF's opfattelse sættes ind. Det gælder de mennesker, der gennem et helt livsforløb har en meget lav indkomst på grund af arbejdsløshed, sygdom eller invaliditet. Den største skamlet på disse års socialpolitik er de